John Grant

Să vorbim despre: Dărnicie

Agape

Cuprins

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GRANT, JOHN
Să vorbim despre dărnicie / John Grant;
trad.: Olimpiu S. Cosma - Făgăraş
Agape, 2005
ISBN 973-694-062-4
1. Cosma, Olimpiu S. (trad.)
2
Titlul original: Let's Talk About Giving Traducere: Olimpiu S. Cosma Copertă: Daniela Blebea
Tipar: Agape S.R.L. Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV
ISBN 973-694-062-4

Ar trebui să fiu darnic?
Ar trebui să dau zeciuială?
Ce ar trebui să dăruiesc?
Cum să dăruiesc?
Dăruire de bani - cît să dau?
Cui să dau?
Ciclul dărniciei
Cine sunt beneficiarii dărniciei?
încurajări la dărnicie
Să facem bine
6 8 11 16 21 27 31 34 36 39

Ar trebui să fiu darnic?

După ce L-ai acceptat pe Domnul Isus [Iesus] Cristos ca Salvator, unul dintre primele lucruri pe care ajungi să le cunoşti e că Dumnezeu este iubire. Ca rezultat al acestui lucru, înţelegi curînd că iubirea trebuie să găsească un mod de a se exprima. Ajungi să pricepi că există o legătură între a iubi şi a dărui. Dumnezeu este unul care dăruieşte, în Scriptură, iubirea şi dăruirea sunt inseparabil legate una de alta. „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine" (Gal.2:20) şi: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu" (Io.3:16) sunt doar două dintre versetele care subliniază acest adevăr.

Există o legătură între a iubi şi a dărui

Chiar la începutul Bibliei, cel dintîi act consemnat despre viaţa primilor doi oameni născuţi pe lume este că I-au dăruit ceva lui Dumnezeu. Abel a dat ceea ce îi era plăcut lui Dumnezeu, iar Cain ceea ce nu-I era plăcut, dar amîndoi au avut dorinţa de a dărui. întrucît tu ai primit binecuvîntări cu mult mai mari decît cele de care s-au bucurat Cain sau Abel, trebuie desigur să exprimi la rîndul tău iubirea pe care o ai pentru Domnul Isus prin aceea că-I dai ceva.
în Vechiul Testament, israeliţii au fost învăţaţi să dea zeciuială Domnului, adică zece la sută din venitul lor. Oare aceasta trebuie să dăm noi ca şi credincioşi? Dacă aşa stau lucrurile,

trebuie să facem un simplu calcul aritmetic, şi atunci putem fi mulţumiţi că I-am făcut plăcere lui Dumnezeu dîndu-I ceea ce cere, fără a ne mai face vreo problemă în acest sens. Pe de altă parte, poţi să consideri că o asemenea metodă de dăruire făcea parte din Lege, şi că astăzi, nemaifiind sub Lege, nu mai este nevoie să dai o zecime din venitul tău, fiind convins că Domnul va fi mulţumit cu mult mai puţin.
Avînd toate acestea în minte, te întrebi care este modul corect de a proceda atunci cînd nu-ţi dă mîna să dăruieşti a zecea parte din venitul tău. Oare să te sacrifici şi să dai totuşi zeciuială, sau să micşorezi suma de bani, pînă cînd dai foarte puţin sau chiar deloc? Aceasta poate fi o problemă în familie atunci cînd copiii sunt mici şi resursele financiare sunt limitate.
O altă chestiune este dacă dărnicia se referă doar la bani, sau include tot ceea ce posezi. Oare cere Domnul mai mult decît un procent din venitul tău regulat, şi dacă da, ce anume caută El şi cum Ii dai?
S-ar putea întîmpla ca în viaţa de familie să simţi că este necesar să asiguri împlinirea tuturor nevoilor copiilor tăi înainte de a dărui ceva lui Dumnezeu, întrucît banii pe care îi cîştigi sunt în primul rînd pentru aceste nevoi şi numai ceea ce rămîne poate fi dăruit altcuiva. Cum poţi să dăruieşti dacă propriile tale nevoi nu sunt împlinite?
După ce ai analizat toate aceste chestiuni şi ai hotărît cît doreşti să dăruieşti, mai trebuie să vezi cînd faci lucrul acesta şi cum îl faci. Sunt multe moduri de a o face, şi un mare număr de persoane şi cauze par vrednice de sprijin din partea ta. Cum poţi să decizi care dintre acestea vor fi destinatarii darurilor tale?
Va fi nevoie să te gîndeşti la toate aceste chestiuni cînd te ocupi de acest subiect important din viaţa unui credincios. Poate că eviţi subiectul dărniciei, pentru că nu eşti gata să faci faţă cerinţelor ei. Poate că doreşti să păstrezi pentru tine toate resursele care îţi sunt date şi să le strîngi în folosul şi pentru plăcerea ta. Dacă gîndeşti astfel, fii recunoscător că Dumnezeu nu a acţionat în felul acesta. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci Domnul Isus nu ar fi fost niciodată dat ca să moară pe cruce, iar tu nu ai fi cunoscut niciodată salvarea. Tu ai viaţă eternă

Cum vei reacţiona?

pentru că Dumnezeu a dăruit. Cum vei reacţiona la faptul că eşti destinatarul unei asemenea bunătăţi generoase şi altruiste?

Ar trebui să dau zeciuiala?

Prima întrebare este dacă ar trebui să dai zeciuiala din venitul tău. Se aşteaptă din partea ta să dai o zecime din venitul tău pentru lucrarea Domnului? Să vedem ce anume implică zeciuiala.

Instrucţiuni în privinţa zeciuielii

„Să iei zeciuiala din tot ce-ţi va aduce sămînţa, din ce-ţi va aduce ogorul în fiecare an"
(Deut. 14:22).
fiilor lui Levi le dau ca moştenire orice zeciuiala în Israel, pentru slujba pe care o fac ei"

(Num.18:21).
Israelitul era învăţat să dea Domnului o zecime din venitul lui pentru întreţinerea leviţilor în serviciul pe care îl aveau de făcut în Cortul întîlnirii. Leviţii nu posedau ogoare, deci nu aveau cum să producă recolte pentru hrana lor, nici să se îngrijească de familiile lor prin cumpărare şi vînzare. O zecime din recoltă şi cel dintîi născut din turmă trebuiau puse deoparte pentru a fi date leviţilor. Dacă oamenii locuiau prea departe de Ierusalim pentru a putea aduce aceste ofrande, trebuiau să le preschimbe în bani şi apoi să cumpere cu ei în Ierusalim ceea ce aveau de oferit. Zeciuiala trebuia dată an de an ca să-şi reamintească neîncetat cît de mult datorau Domnului care îi scăpase din sclavia egipteană.
Nu se spune nimic despre faptul că ei puteau sau nu să-şi permită a da zeciuiala, ci mai degrabă se afirmă punctul de vedere opus, anume că, prin darea de către ei a zeciuielii, Domnul Dumnezeul lor putea să-i binecuvînteze în toată lucrarea pe care o făceau (Deut. 14:29). Accentul este pus pe beneficiu, nu pe cost.

Alte ofrande

Totuşi, dacă vei studia cerinţele Legii, vei vedea că din partea israelitului pios se aştepta mai mult decît simpla dare a zeciuielii. Zeciuiala, care era obligatorie, trebuia suplimentată, cu o serie de ofrande voluntare.

Israelitul care dorea cu adevărat să-şi arate aprecierea faţă de Domnul îşi aducea la El ofranda. Aceasta putea consta dintr-o ofrandă de ardere (ardere-de-tot), o ofrandă de mîncare şi o ofrandă de pace (Lev. 1-3). Acestea erau aduse de bunăvoie, şi ofertantul îşi arăta prin ceea ce oferea profunzimea aprecierii şi iubirii lui faţă de Domnul. Această ofrandă trebuia luată din turmele pe care le avea sau cumpărată cu banii pe care putea să-i fi folosit în alte scopuri. Totuşi, dorinţa de a da era aşa de mare, că era pregătit să-şi sacrifice propriile nevoi pentru a da lui Dumnezeu ceea ce îi făcea plăcere. Ofranda de păcat sau ofranda de greşeală trebuia adusă atunci cînd se comitea un păcat sau se făcea o greşeală, folosind din nou resursele pe care Domnul i le dăduse ofertantului. Nu ne-am propus aici să ne ocupăm de semnificaţia acestor ofrande, ci doar să arătăm că israelitul care îl iubea pe Domnul era pregătit să facă un sacrificiu ca să dăruiască Domnului.

Sacrificiu ca să dăruieşti Domnului

în Levitic 27 se dau instrucţiuni suplimentare pentru cei care se legau să dea Domnului alte semne de apreciere pentru bunătatea Lui. De exemplu, puteau să fie consacraţi Domnului un bărbat sau o femeie, precum şi un animal, o casă sau un ogor. Un preot trebuia să le evalueze, iar valoarea echivalentă în bani trebuia dată Domnului. în mod normal, ei erau păstraţi în templu şi folosiţi pentru serviciul care avea loc în aceste curţi sfinte. Sunt date instrucţiuni clare privind modul în care să se facă evaluarea. Dacă, de exemplu, un om dorea să-şi arate consacrarea totală faţă de Domnul, se ducea la un preot şi cerea să fie el însuşi evaluat. Dacă cineva avea o vîrstă între cinci şi douăzeci de ani, valoarea era de douăzeci de şecheli pentru bărbat şi zece pentru femeie. Dacă era un copil sub cinci ani, valoarea era de cinci şecheli pentru băiat şi trei şecheli pentru fată. Valoarea pentru cei în vîrstă de la douăzeci la şaizeci de ani era de cincizeci, respectiv treizeci de şecheli. Astfel, încă o dată, consacrarea se exprima

prin dărnicie.
Pe lîngă evaluarea persoanelor se mai dădeau instrucţiuni pentru evaluarea bunurilor. Domnului îi puteau fi date animale, case şi terenuri. Exprimarea recunoştinţei şi aprecierii israelitului prin ofrande nu cunoştea limite.

Consacrarea se exprima prin dărnicie

Şi nici chiar toate acestea nu pot epuiza ocaziile pe care le puteau avea cei care îl iubeau pe Domnul de a-şi arăta profunzimea sentimentelor. Se subliniază în felul acesta că deşi zeciuiala era o obligaţie, era totuşi de aşteptat ca sufletele consacrate să dorească a face mai mult decît să-şi onoreze obligaţia minimă.

io

Ce ar trebui să dăruiesc?

Tot ce ai este al Lui

„iVw *ştiţi că... nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ"* (l.Cor.6:20).
Este vital să înţelegem că banii nu sunt singurul lucru pe care să-1 dăm Domnului. Preţul pe care 1-a plătit pentru noi la Golgota I-a dat dreptul să ne posede în întregime. Ca şi credincios, tot ce ai aparţine

Tot ce ai aparţine Domnului

Domnului. Nimic nu-ţi aparţine în mod exclusiv, şi prin urmare resursele tale nu trebuie puse în compartimente separate, unul conţinînd ce este al tău, iar altul ceea ce-I aparţine Lui. Lucrul acesta lărgeşte mult orizontul ideilor tale privind dărnicia. Merită să vedem acum ce anume au dat unii credincioşi pentru lucrarea Domnului.
Vom găsi în 2.Corinteni 8:5 o afirmaţie importantă despre cei care au dat bani în scopul uşurării situaţiei credincioşilor săraci din Iudeea: „S-au dat mai întîi pe ei înşişi Domnului, şi apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu". Faptul de a te dărui pe tine însuţi este punctul de pornire. Nu rata acest prim pas important. Dă-te pe tine însuţi, şi atunci valorile tale vor fi ajustate la valorile cerului, permiţîndu-ţi să vezi clar cum ar trebui să fie folosite bunurile pe care le posezi.

Faptul de a te dărui pe tine însuţi e punctul de pornire

Un exemplu bun privind ceea ce poate fi dat Domnului se află în viaţa lui Aquila şi Priscila. Aceşti soţ şi soţie pioşi erau activi în lucrarea Domnului Isus cînd Pavel [Paul] predica Evanghelia. Să privim ce scrie în Scriptură despre acest cuplu.

Ei şi-au dăruit căminul

,£l [Pavel] *a rămas la ei"* (Fap.l8:3).
Aquila era un evreu care, împreună cu soţia sa Priscila, a fost forţat să plece din Roma, deoarece Claudius dăduse ordin tuturor evreilor să plece din acest oraş. Ei s-au mutat în Corint, şi cînd Pavel a ajuns acolo ca să predice Evanghelia, ei şi-au deschis căminul pentru el. Acest cuplu de oameni temători de Dumnezeu ar fi putut aduce argumentul

u

că viaţa lor de familie fusese prea mult afectată din cauza mutării ca să mai primească în gazdă un străin, dar ei aveau o dorinţă atît de mare de a-L servi pe Domnul, încît au fost gata să ofere ospitalitate apostolului. Ca şi Pavel, ei confecţionau corturi, şi lucrul acesta era un motiv în plus de interes, dar Evanghelia era în realitate ceea ce îi unea laolaltă.

Gata să oferi ospitalitate

în Romani 16:5 îi întîlnim încă o dată pe Aquila şi Priscila, de data aceasta în Roma. Pavel îi salută, împreună cu biserica care era în casa lor. Ei şi-au extins ospitalitatea faţă de credincioşi oriunde trăiau. într-adevăr, în l.Corinteni 16:19 îi găsim în Efes, şi casa lor este în continuare deschisă credincioşilor. Se poate spune cu adevărat despre Aquila şi Priscila că şi-au dăruit Domnului căminul lor, indiferent în ce loc ar fi trăit. Dar nu erau singurii care să facă lucrul

acesta. Biserica din Colose se bucura de ospitalitate în casa lui Filimon (Fim.2). Filip evanghelistul 1-a găzduit pe Pavel în călătoria lui spre Ierusalim (Fap.21:8).
Este bine ca un cuplu tînăr să se hotărască a se face cunoscut ca o gazdă primitoare faţă de alţi credincioşi. Beneficiul de care vor avea parte în căminul lor de la comuniunea cu oaspetele lor va cîntări mult mai mult decît costurile implicate. Să nu-ţi închipui că scopul ospitalităţii este să întinzi o masă cît mai îmbelşugată sau mai costisitoare. Mîncarea simplă va fi suficientă şi va fi mult apreciată de cei care o primesc. Mulţi credincioşi singuratici, obosiţi, necăjiţi au fost ajutaţi de ospitalitatea simplă în casa celor care erau pregătiţi să pună ce au la dispoziţia lucrării Domnului. Mulţi credincioşi tineri, ai căror părinţi nu erau creştini, au petrecut clipe fericite în casele celor care au avut grijă de bunăstarea lor spirituală. Dacă dăruieşti Domnului în felul aces-kr ta vei vedea că viaţa îţi va fi imens îmbogăţită. Conversaţiile din timpul mesei, impresiile lăsate asupra ta de bărbaţi şi femei

12

pioase, precum şi recunoştinţa celor pe care i-ai ajutat vor da strălucire vieţii şi slujirii tale. Aceasta este o parte din lucrarea ta în biserica locală.
Presiunile societăţii moderne au determinat ca această lucrare să fie făcută mai puţin decît în anii trecuţi. Unii credincioşi cred că timpul pe care îl petrec acasă este atît de puţin, încît doresc ca orele preţioase petrecute cu familia lor să fie scutite de deranjul provocat de oaspeţi. Chiar şi în ziua Domnului, munca de pregătire a mesei pentru musafiri şi efortul necesar pentru a le face vizita plăcută şi de folos sunt privite cu groază şi evitate. Poate că pacea şi liniştea este tot ce-ţi doreşti în cămin, dar oare înseamnă lucrul acesta să foloseşti pentru Domnul ceea ce ţi-a dat El?

Vei vedea că viaţa îţi va fi imens îmbogăţită

îndemnul din Evrei 13:2 este o încurajare: „Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri". Ospitalitatea faţă de cei pe care îi cunoşti este lăudabilă, dar nu te opri aici. Fă o primire călduroasă şi altor credincioşi care nu sunt din partea locului. Şi pe cine ai putea să primeşti în căminul tău? Unii, fără să ştie, au găzduit pe îngeri! Poate că nu la fel ţi se va întîmpla şi ţie, dar rezultatele acestei lucrări vor fi peste aşteptări.

Ei şi-au dat din timpul lor

„JL-au luat la ei şi i-au arătat mai cu de-a-măruntul Calea lui Dumnezeu" (Fap. 18:26).
Am văzut deja că viaţa de familie a lui Aquila şi Priscila din Roma a fost întreruptă de decretul împăratului. Ulterior, ei par să se fi mutat de cîteva ori. în pofida acestui lucru, ei erau pregătiţi să dăruiască din timpul lor în serviciul Stăpînului. Cînd Apolo a venit la Efes, unde trăiau pe atunci Aquila şi Priscila, era limpede că deşi era plin de înflăcărare în serviciul Domnului şi tare în Scripturi, avea nevoie în continuare de învăţătură. Aquila şi Priscila şi-au dat din timpul lor pentru a se achita de această însărcinare. Lucrul acesta implica nu numai

deschiderea căminului lor pentru el, ci şi petrecerea unor ore îndelungate asupra Scripturilor, discutînd problemele şi instruindu-1 pe acest om mare al lui Dumnezeu. Ei ar fi putut veni cu scuza că niciodată nu li se vor mai încrucişa drumurile şi că ei personal vor trage prea puţine

13

foloase de la Apolo în anii viitori. Dar ei nu şi-au privit însărcinarea în felul acesta. Era nevoie să facă o lucrare pentru Stăpînul lor, şi ei erau în stare s-o facă, astfel că s-au dăruit pe ei înşişi şi timpul lor pentru lucrul acesta.

Trăim într-o lume aglomerată, în care atît de puţin din timpul nostru pare să fie disponibil pentru lucrarea Domnului. Tensiunea creată de locul de muncă şi de toate celelalte lucruri care se strîng grămadă par să consume tot timpul „liber" pe care îl avem, lăsînd foarte puţin pentru studiul Scripturilor şi pentru lucrarea Domnului. Este un lucru bun să te hotărăşti să-ţi foloseşti timpul cu înţelepciune şi să 1-1 dai Lui. Strîngerile regulate ale bisericii locale nu trebuie neglijate, dar aceasta nu înseamnă că ţi-ai îndeplinit toate obligaţiile. în orice localitate există oameni bolnavi care au nevoie să fie vizitaţi. De asemenea, unii sunt trişti şi singuratici, avînd nevoie de încurajare. Dacă te uiţi în jurul tău, vei vedea că există o mulţime de moduri în care timpul tău poate fi folosit în mod util, dar trebuie mai întîi să te decizi să 1-1 dai.

Să-ţi foloseşti timpul cu înţelepciune şi să 1-1 dai Lui

Dacă te gîndeşti numai la binele tău vei găsi o mulţime de lucruri care să-ţi umple zilele şi să-ţi ocupe orele. Nu duci lipsă de activităţi care sunt legitime şi care nu implică nimic păcătos. Totuşi, întrebarea care se pune este - ce beneficiu e pentru lucrarea Domnului în aceste preocupări? Momentele de relaxare şi odihnă sunt necesare, dar nu-ţi poţi folosi pentru aceasta tot timpul liber şi să mai simţi că ai dat Domnului Isus tot ce poţi.

Aceasta nu-ţi dă libertatea de a ignora îndatoriri şi responsabilităţi familiale necesare. Servul sîrguincios al Domnului se va asigura că a făcut tot ce trebuie făcut, dar după ce a îndeplinit toate îndatoririle necesare, va da Domnului timpul rămas disponibil.

i-i

Ei şi-au pus capul în joc

„Care şi-au pus capul în joc, ca să-mi scape viaţa" (Rom. 16:4).

Priscila şi Aquila nu s-au dat înapoi de la nimic în dorinţa lor de a ajuta la răspîndirea Evangheliei. Toate bisericile neevreilor le datorau mulţumiri pentru lucrarea lor altruistă. Ei erau uniţi în ea şi „şi-au pus capul în joc". Ei hotărîseră înaintea Domnului ca să-I consacre căminul, timpul, bunurile şi să-şi pună în joc chiar propriul cap. Consacrarea lor nu era dintr-o inimă împărţită! Ei erau uniţi în dorinţa lor de a

Consacrarea ta să nu fie dintr-o inimă împărţită!

da totul şi erau pregătiţi să meargă atît de departe, încît să-şi dea chiar şi viaţa în serviciul Său. Nu este oare acesta absolutul în dărnicie? Ei erau atît de devotaţi, încît ar fi fost în stare să se confrunte şi cu martirajul pentru a putea continua lucrarea Domnului.

15

Cum să dăruiesc?

După ce am văzut că iubirea pentru Domnul Isus Cristos va produce în noi dorinţa de a-I da totul, să ne ocupăm acum de modul în care să dăruim bani.

Atunci cînd credincioşii din Corint s-au adunat ca să asculte citirea primei scrisori care le

fusese trimisă de către apostolul Pavel, în inima lor a fost probabil un amestec de sentimente. în capitolele 1-6 era o învăţătură corectivă care i-ar fi putut face să se simtă pedepsiţi [disciplinaţi], dar luînd hotărîrea de a corecta lucrurile. însă, în timp ce se citea capitolul 15, simţeau că urcă spre culmi. Nu numai că acesta era răspunsul faţă de cei care îi tulburau cu învăţătura că nu exista o înviere a morţilor, ci însăşi măreţia a ceea ce se citea îi făcea să li se înalţe sufletul. Acesta era cu siguranţă felul lui Pavel de a-şi încheia scrisoarea pe o notă pozitivă, lăsîndu-i să se bucure de măreţia Dumnezeului lor şi de salvarea de care aveau parte.

O dorinţă de a dărui, pentru a-i ajuta pe alţii

Dar, în timp ce se pregăteau să plece, cel care citea a continuat. Pavel nu terminase. Oare ce mai avea de spus ca să-i înalţe şi mai mult? în timp ce ascultau au auzit aceste cuvinte: „Cît priveşte strîn-gerea de ajutoare pentru sfinţi..." Pavel îi readusese din nou cu picioarele pe pămînt! El nu putea încheia pînă ce nu le arăta efectele practice pe care o asemenea învăţătură trebuia să le aibă asupra lor. Unul dintre efecte era acela că buzunarele le vor fi atinse în aceeaşi măsură ca şi inimile şi că vor avea dorinţa de a dărui, pentru a-i ajuta pe alţii. Credincioşii săraci din Ierusalim cereau asistenţă financiară, iar *d* alţi credincioşi trebuiau să fie influenţaţi de împrejurările în care se aflau ei şi să fie gata a le împlini nevoile. Apostolul se foloseşte de această ocazie ca să le spună cum să dăruiască, iar îndemnul privind această colectă de bani pentru sfinţi ne învaţă principiile noutestamentale referitoare la dărnicie.

K,

Să dăruim în mod regulat

„Jn ziua dintîi a săptămînii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea" (1.Cor. 16:2). Credincioşii se adunau în prima zi a săptămînii, şi această zi era un timp potrivit pentru a dărui bani. în timp ce-şi aminteau de Domnul Isus în momentele frîngerii pîinii şi-L contemplau, lucrul acesta îi încuraja să-I dăruiască bani. Pavel nu dorea să facă la repezeală şi în mod necuviincios strîngerea de bani atunci cînd venea el în vizită, ci mai degrabă să se facă colecte regulate de bani în fiecare săptămînă, iar cînd sosea acolo banii erau gata să fie duşi la Ierusalim. încurajîn-du-i să acţioneze în felul acesta, el ne încurajează şi pe noi să avem în vedere dăruirea de bani în prima zi a fiecărei săptămîni.

Strîngerea la care se referea Pavel era făcută acasă, cînd fiecare familie punea deoparte suma de bani pe care hotărîse s-o dea pentru fondul de ajutorare. Este un obicei bun să iei ceea ce decizi să donezi şi să pui într-o casetă metalică, pungă sau cutie, fiind astfel disponibili pentru scopul acela în fiecare dimineaţă din Ziua Domnului, dar suma de bani trebuie mai întîi să fie hotărîtă acasă înainte de a-i duce la biserică.

Să te gîndeşti, cel puţin săptămînal, cît să dai

Prin urmare, este o practică bună aceea de a te gîndi, cel puţin săptămînal, cît să dai. Chiar dacă eşti plătit o dată sau de două ori pe lună, tot e bine să te decizi să dai bani la intervale regulate de timp, deoarece împrejurările se schimbă din cînd în cînd. Este aşa de uşor să-ţi iei obiceiul de a da într-un mod mecanic fără să te gîndeşti deloc cît sau cui ar trebui daţi banii! Poate că atunci cînd te confrunţi cu provocarea de a dărui te tragi înapoi şi hotărăşti să laşi lucrurile aşa cum sunt. Te temi că dacă ai cerceta cu luare aminte situaţia respectivă ai descoperi că trebuie să dai mai mult şi că ai putea să dai mai mult. Aceasta ar avea efect asupra sumei de bani din buzunar şi ai prefera să nu ridici întrebarea!

Ia în seamă îndemnul dat corintenilor. Cîntăreşte bine în minte de fiecare dată cum poţi să dai şi „pune deoparte" regulat bani pentru înaintarea lucrării Domnului.

Dăruieşte după o chibzuire personală

fiecare să dea după cum a hotărît în inima lui" (2.Cor.9:7). Fiecare familie trebuie să încerce în mod independent rezolvarea acestei probleme. Nimeni nu are autoritatea de a impune altora suma de bani pe care s-o dea. Nevoia de a da o anumită sumă de bani care îţi este impusă de alţii nu este calea biblieă.

Practica Bisericii Primare din Ierusalim de a-şi uni resursele şi de a avea totul în comun era rezultatul persecuţiei şi al zilelor grele prin care treceau (Fap.2:44). Pavel nu i-a învăţat pe corinteni că trebuia folosită o asemenea metodă pentru mînuirea banilor şi a altor bunuri. Aceasta nu însemna că ceea ce posedau le aparţinea numai lor. Ai văzut deja că tot ce ai îi aparţine Domnului. Dărnicia trebuie să fie o practică spirituală înaintea Domnului şi astfel fiecare trebuia să pună ceva deoparte. Nu se făcea o listă publică cu donaţii. Nu este voie să existe o listă prin care alţii să vadă cît ai dat sau tu să vezi cît au dat ei. Aceasta este o chestiune între individ şi Domnul. Listele publice care arată cît a dat fiecare, ori alte mijloace prin care se află lucrul acesta nu sunt biblice.

O asemenea informaţie făcută publică ar fi dăunătoare şi periculoasă. Celor care au dat mai mult li s-ar putea da o poziţie pe care n-ar trebui s-o aibă, iar cei care au dat mai puţin ar putea fi trataţi ca fiind de valoare mai mică. Totuşi, în aritmetica cerului cei din urmă pot fi mai importanţi decît cei din-tîi. Cuvintele Domnului Isus privind darea milosteniilor, „să nu ştie

Nu trebuie să ştie absolut nimeni despre darul tău

stînga ta ce face dreapta" (Mt.6:3), sunt suficiente ca să ne confirme faptul că nu trebuie să ştie absolut nimeni despre darul făcut de noi.

Toţi trebuie să dăruiască

fiecare din voi să pună deoparte" (1.Cor. l(j:2).

Se aşteaptă din partea fiecărui credincios să aibă dorinţa de a dărui Domnului. Nu trebuie să te uiţi înjur în biserica ta locală şi să-ţi spui că sunt destui oameni mai înstăriţi ca tine şi că deci nu este nici o nevoie să dai. A acţiona în felul acesta arată o înţelegere fundamental

greşită a învăţăturii biblice. Tu ai ocazia de a dărui şi de a simţi împreună cu alţii atunci cînd împlineşti o nevoie sau contribui la o lucrare pentru Dumnezeu. Dacă nu răspunzi la chemarea de a dărui, vei fi scăpat o ocazie care s-ar putea să nu mai vină niciodată. întrebarea nu este: „Poate altcineva să împlinească această nevoie?", ci mai degrabă: „Cum să-mi aduc contribuţia la aceasta?" Răspunzînd pozitiv, îţi strîngi în cer o comoară pe care n-ai avea-o acolo dacă nu vei fi dăruit. Este adevărat că există momente cînd resursele vor fi la limită şi nu vei putea da atît cît ai dori. Totuşi, nu folosi aceasta ca o scuză să nu dai nimic. Cînd te vei gîndi cît să dai, vei vedea că aritmetica cerului este diferită de cea a pămîntului. Să nu crezi niciodată că ceea ce dai tu e prea puţin pentru a conta şi de aceea poate fi trecut cu vederea.

Strînge-ţi în cer o comoară

Prin urmare, nici bogăţia altora, nici sumele mici pe care le poţi economisi nu sunt obstacole

pentru dărnicie. Totuşi, chiar şi cînd resursele sunt suficiente sau abundente e posibil să neglijezi dărnicia. Este o trăsătură stranie a naturii umane faptul că cu cît posezi mai mult, cu atît mai fără tragere de inimă poţi fi cînd vine vorba să dăruieşti! Dar indiferent care ar fi cauza, lipsa de practică în dărnicie este un indiciu că persoana respectivă nu se află într-o stare spirituală sănătoasă.

Dărnicia trebuie făcută cu bucurie

„JMu cu părere de rău, sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu" (2.Cor.9:7).

Chiar cei care dăruiesc pot face lucrul acesta cu o atitudine greşită. Este posibil să te uiţi cu mare părere de rău la ceea ce te-ai hotărît să dai şi te gîndeşti cîte ai fi putut cumpăra cu aceşti bani, de cît confort te-ai fi putut bucura sau de cîte zile de vacanţă ai fi beneficiat. Deşi dăruieşti cu un zîmbet pe faţă, în inima ta numai zîmbet nu este. Nu eşti un dătător plin de bucurie, ci unul supărat, simţind că Domnul cere prea mult din partea ta, poate chiar luînd ce-ţi aparţine ca să folosească aşa cum crezi de cuviinţă. Tu dăruieşti numai pentru că soţul sau soţia ta consideră necesar, dar nu le împărtăşeşti punctul de vedere. Poate că dăruieşti pentru că este nevoie de bani în biserica locală şi că suma necesară trebuie cumva să fie acoperită, aşa că dai

f

ceea ce trebuie mai mult din datorie decît cu entuziasm.

Te încadrezi în vreuna dintre aceste categorii despre care scrie Pa-vel aici? Prima este dătătorul căruia îi pare rău, care bombăne şi este nemulţumit, dorind să reţină ceea ce a dăruit. Al doilea dă de nevoie pentru că este constrîns să facă aşa. în ambele cazuri, dătătorul va privi cu părere de rău ceea ce a dat în dar, considerînd-o o pierdere pe care mai degrabă n-ar fi îndurat-o.

Ar fi cu mult mai bine să fie dătătorul voios pe care îl iubeşte Dumnezeu! Acest tip de dătător voios nu are un sentiment de pierdere sau de întristare cu privire la ceea ce a dăruit, nici nu priveşte darul ca fiind nişte resurse risipite, ci ca pe ceea ce a fost dat Domnului ca o expresie a consacrării. Iubirea, după cum înţelege el, se exprimă totdeauna prin dăruire. Cît priveşte chestiunea pierderii, vom vedea mai tîrziu că faptul de a dărui lui Dumnezeu nu implică nici un fel de pierdere.

Dăruire de bani - cît să dau?

Cînd se pune problema cîţi bani să dăm Domnului, suntem puşi adesea în situaţia de a avea

profunde remuşcări sufleteşti. Aşa cum am văzut, în Scriptură nu se dă o formulă aritmetică. Se lasă la dispoziţia noastră să dăm cît am hotărît pentru lucrarea Domnului.

Am putea crede că o formulă simplă ar rezolva această problemă, ca să ne scutească de remuşcări sufleteşti. Dar exact lucrul acesta nu l-ar face o formulă! O asemenea metodă de a dărui ar fi o cerinţă pe care ţi-ar face-o Dumnezeu. Ar fi aproape ca o factură ce trebuie plătită în fiecare săptămînă sau lună şi ar fi privită ca o plată pentru bunătatea lui Dumnezeu din viaţa ta. Sunt sigur că poţi vedea pericolele care se ascund într-o asemenea abordare faţă de dărnicie.

Iubirea nu se exprimă prin plătirea unei facturi. Ea se exprimă prin-tr-un act voluntar de dăruire. Lui Dumnezeu îi place cînd îţi iei timp să analizezi cu atenţie ceea ce doreşti să dai, şi apoi să dai voios, fără nici un sentiment că plăteşti o factură, ci cu bucurie iubitoare.

Cît anume să dăm?

„JDupă cîştigul lui" (1.Cor. 16:2).

Sfatul care a fost dat corintenilor este valabil şi astăzi. Tu trebuie să

Să dai după cîştigul tău

dai după cîştigul tău, după cum te-a binecuvîntat Dumnezeu, după cît îţi permiţi. Astfel, pe umeri nu-ţi este pusă o povară insuportabilă pe care n-o poţi duce. Dacă faptul de a dărui îţi arată iubirea pe care o ai pentru altul, destinatarul darului îşi arată de asemenea iubirea prin aceea că nu aşteaptă să te împovărezi singur cu o sarcină pe care n-o poţi duce.

Aceasta înseamnă că îţi vei cerceta într-adevăr inima înaintea Domnului ca să te hotărăşti cît să dai. Soţul şi soţia ar trebui să fie la unison în această chestiune vitală, astfel încît unul dintre ei să nu simtă că s-a dat prea mult sau chiar prea puţin. Trebuie să se ţină cont de ne-voile familiei şi ale soţiei. Nu L-am onora pe Domnul dacă am da ori-cît de mult, însă familia şi soţia ar fi neglijate şi ar suferi lipsuri vizibile.

Mai este un lucru fundamental pe care trebuie să-1 înţelegem perfect, altfel dărnicia noastră nu va fi aşa cum se cuvine. Pavel ne spune că mai întîi trebuie să existe o minte binevoitoare (2.Cor.8:12). Să abordăm subiectul cu o inimă pregătită să dea, nu cu atitudinea că lucrul acesta ni se impune de-a sila.

Bugetul familiei

Este o practică bună aceea de a avea disciplină în bu-i getul familiei. Fiecare familie trebuie, înaintea Domnului, să-şi decidă priorităţile. Aici se pot aplica o serie de linii directoare.

Cei căsătoriţi de curînd sunt sub o mare presiune astăzi cînd trebuie să se întindă pînă la limita banilor de care dispun pentru a-şi cumpăra casa, mobila şi cele necesare în noul cămin. Este

lăudabil cînd proaspătul soţ doreşte să dea soţiei sale tot ce poate fi mai bun, dar trebuie avut grijă ca nu cumva presiunile băneşti sub care vă puneţi să fie într-atît de mari, încît să adauge o tensiune nenecesară căsniciei voastre şi să pierdeţi orice ocazie pe care o aveţi de a dărui Domnului. Este bine să-L puneţi pe El înaintea acestor prime cumpărături importante din viaţa voastră de căsnicie.

Venit disponibil şi nedisponibil

O mare parte din venitul vostru va fi folosit cu cheltuielile necesare traiului. Pe măsură ce vă creşte venitul, puteţi să creşteţi standardul de viaţă şi să folosiţi alte resurse exterioare pentru a vă putea muta într-o casă mai mare, pentru a avea o maşină mai mare, pentru a vă putea bucura de concedii mai scumpe, dacă aşa doriţi.

Adesea sunt necesare aceste creşteri ale cheltuielilor. Poate că este nevoie de o casă mai mare pentru o familie în creştere. Un concediu poate fi de folos atît fizic, cît şi spiritual. Cu toate acestea, este posibil să devii nechibzuit în folosirea a tot ce ţi-a dat Domnul. Avem tendinţa astăzi de a poseda ceea ce lumea din jurul nostru consideră podoabele exterioare ale succesului, dar lucrul acesta poate duce la tensiuni financiare. Trebuie să ai mare grijă să nu te laşi dus de valul spiritului vremii care va avea ca rezultat înrobirea ta faţă de materialism. Cînd dai peste prosperitatea materială, trebuie să vezi mai întîi cum

vei folosi ceea ce ai pentru lucrarea Domnului şi nu să-ţi iei în considerare numai nevoile personale. Prosperitatea de care te bucuri nu ţi se datorează numai ţie ci, aşa cum ne reaminteşte Pavel, Dumnezeu este Cel care ne-a făcut să prosperăm.

Cînd îţi sporesc resursele, dă mai mult pentru lucrarea Sa

De aceea, atunci cînd îţi sporesc resursele, nu le cheltui pentru propria ta plăcere şi satisfacţie, ci dă mai mult pentru lucrarea Sa.

Cînd resursele sunt mici

Jn mijlocul multelor necazuri... sărăcia lor lucie a dat naştere la un belşug de dărnicie din partea lor" (2.Cor.8:2).

Mulţi credincioşi trec prin perioade în care fondurile băneşti sunt foarte limitate. în asemenea circumstanţe există totdeauna ispita de a renunţa la dărnicie pînă ce situaţia se schimbă. Totuşi, chiar şi în această mare strîmtoare, cei care îl iubesc pe Domnul vor căuta să dea ceva, indiferent cît de puţin.

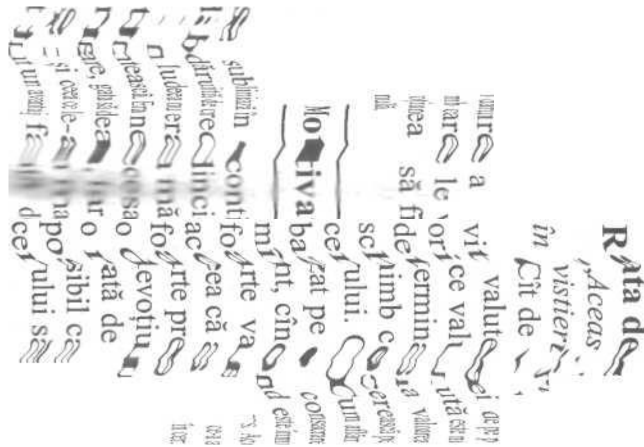
în oraşul Ierusalim era o văduvă săracă ce dorea să dăruiască lui Dumnezeu. Ea s-a uitat la ce avea şi a văzut că avea doi bănuţi. Aceştia nu valorau mai nimic, şi ea trebuie să fi simţit cum o cuprinde disperarea văzînd cît de puţin avea la dispoziţie. Ar fi putut să creadă că nu avea nici un rost să se ducă pînă la Templu şi să pună atît de puţin în vasele destinate darurilor. Numeroşii bogaţi care veneau în curţile Templului dădeau sume care îi depăşeau puterea de înţelegere. într-o singură zi, ei dădeau mai mult decît ar fi putut da ea toată viaţa. De asemenea, ar fi putut să se gîndească la faptul că, oricît de mică valoare ar fi avut, cu cei doi bănuţi putea cumpăra nişte mîncare. Desigur, dacă toată averea ei ar fi fost cei doi bănuţi, Dumnezeu n-ar fi aşteptat nimic din partea ei. în timp ce chibzuia ea cum să facă, habar nu avea că cerul era interesat de alegerea pe care urma s-o facă. Decizia ei a fost aceea de a da nu un singur bănuţ, ci pe amîndoi, aşa că s-a dus la Templu să-i arunce printre monedele

valoroase care fuseseră aruncate în vase. în felul acesta, ea îşi va arăta devotamentul faţă de Dumnezeu, pe care îl iubea. Dar oare va observa El un asemenea dar neînsemnat?

23

%sx & % 4 ^ %_

rn (^"g, B %. ^ °

ca

3-c 3

o

c

3S !° 5 p<" fB

a

I

Cerul era interesat de alegere

în timp ce se apropia de vistierie, Domnul Isus o privea. Membrii bine îmbrăcaţi şi de vază ai societăţii îşi aruncau darurile în vase, făţiş şi ostentativ. Ea s-a apropiat şi a aruncat repede cei doi bănuţi. Oare îşi dădea seama că El îi observa orice mişcare? Cît valorează atunci doi bănuţi? Mai mari în valoare decît toţi banii dăruiţi în ziua aceea, declară Domnul! Cum era posibil lucrul acesta?

Rata de schimb a cerului

Această văduvă săracă a dat mai mult decît toţi cei ce au aruncat în vistierie" (Mc. 12:43). Cît de vital este să înţelegem că Domnul nu i-a preţuit darul potrivit valutei de pe pămînt, ci potrivit valutei din cer. Aşa cum pentru orice valută este necesară aplicarea unei rate de schimb pentru a i se determina valoarea în altă valută, tot aşa trebuie să aplicăm rata de schimb cerească pentru a vedea valoarea acestor doi bănuţi în valuta cerului. Cum aflăm această rată de schimb? Domnul Isus o foloseşte bazat pe consacrarea inimii noastre. Astfel, ceea ce este puţin pe pămînt, cînd este înmulţit cu rata de schimb cerească poate deveni ceva foarte valoros. Această văduvă săracă şi-a arătat devoţiunea prin aceea că a dat ce-a avut. Prin urmare, puţinul ei a devenit mult şi a fost foarte preţuit în cer. Să nu uităm însă şi faptul că acolo unde nu există o devoţiune, o dăruire a inimii, sume mari de bani vor fi înmulţite cu o rată de schimb care le va reduce considerabil valoarea. Este chiar posibil ca devoţiunea să fie atît de scăzută, încît valoarea ei în valuta cerului să fie nulă.

Motivaţia e ceea ce contează

Pavel subliniază în continuare acest punct în 2.Corinteni 8:12. Suma de bani dăruită de credincioşii din Corint pentru uşurarea situaţiei săracilor din Iudeea nu era măsurată de Domnul pe baza valorii ei în valuta pămîntească. Era necesar ca mai întîi credincioşii să aibă o inimă binevoitoare, gata să dea, iar apoi urma să fie luat în considerare atît suma dată, cît şi ceea ce le-a mai rămas. Dacă n-ar fi fost aşa, atunci bogaţii ar fi avut un avantaj faţă de cei săraci care nu putea fi anulat.

24

în istoria despre văduva care şi-a aruncat cei doi bănuţi în vistieria templului, ideea pe care o subliniază Domnul Isus este că motivaţia e ceea ce contează atunci cînd te gîndeşti cît să dai. Nu-ţi măsura dărnicia după nevoia pe care încerci s-o împlineşti şi nu hotărî că puţinul tău este prea mic pentru a însemna ceva. Să nu crezi că sumele mari de bani donate îi plac automat lui Dumnezeu. Văduva săracă a dat cît a putut. Cum ajungi la nivelul unui asemenea exemplu? Care este rata de schimb cerească din viaţa ta? Creşte sau descreşte ea valoarea dăr-niciei tale?

Cît anume?

„Nu este vorba ca alţii să fie uşuraţi, iar voi strîmtoraţi" (2.Cor. 8:13).

Mai trebuie să ţii cont de un factor în decizia ta privitoare la suma pe care s-o donezi. Tu nu dăruieşti pentru ca alţii să trăiască în belşug şi în huzur, în timp ce suporţi povara financiară a susţinerii lor. Nici un om care trăieşte în huzur şi belşug n-ar trebui să fie destinatarul da-rurilor credincioşilor. Dînd celor aflaţi în nevoie sau sprijinindu-i pe cei care au nevoie să fie plătiţi de alţii pentru că îşi dau timpul şi energia în lucrarea Domnului, tu faci egalitate, astfel încît resursele date de Domnul copiilor Săi să fie în mod egal distribuite. Să nu uităm nici avertizarea lui Pavel privind posibilitatea ca şi tu să ajungi într-o bună zi în lipsă şi să descoperi că alţii va trebui să-şi împartă resursele cu tine(2.Cor.8:14).

Domnul Se uită la tine în timp ce dăruieşti

De aceea, decizia îţi aparţine. Cînd o iei, nu te gîndi în primul rînd la automulţumirea ta. Achită-te de obligaţii, dar nu te împovăra singur cu dorinţe neînfrî-nate în ce priveşte lucrurile materiale. Nu uita că cerul ia aminte la procesul tău de luare a deciziei şi că Domnul Se uită

25

la tine în timp ce dăruieşti. Ce valoare va da El darului pe care te hotărăşti să 1-1 oferi?

26

Cui să dau?

După ce ai decis cît să dai, te confrunţi cu problema persoanei care să primească darul tău. Nu ai voie să tratezi această chestiune în mod

Să analizezi cu rugăciune toate variantele

neglijent, fără a-i da grija şi atenţia cuvenită. Resursele trebuie folosite în modul cel mai bun şi mai onorabil, şi vei proceda cu înţelepciune dacă vei analiza cu rugăciune toate variantele.

Dărnicia prin biserica locală

„Mc/ *o biserică n-a avut legătură cu mine în ce priveşte .darea' şi .primirea' afară de voi"* (FiL4:15).

Biserica locală va fi unul dintre principalele tale canale de dărnicie, în prima parte din cartea Faptelor, creştinii aveau totul în comun. In felul acesta, ei îşi priveau bunurile ca aparţinînd tuturor credincioşilor, în Fapte 6, unde se află istoria despre Anania şi Safira, este limpede că nu toate bunurile erau vîndute şi ţinute într-un fond comun, deşi unii vindeau ce posedau şi dădeau apostolilor. Barnaba a făcut lucrul acesta, iar Anania şi Safira au încercat să-i imite pe unii ca aceştia, cu rezultate tragice. Cînd Pavel a scris corintenilor, aşa cum am văzut, credincioşii dăruiau pe bază săptămînală.
Acum, în biserica locală, în fiecare Zi a Domnului se va strînge o ofrandă, şi tu vei da după cîştigul tău. în general, această ofrandă are un scop întreit.
O parte din banii adunaţi vor fi folosiţi pentru costurile de întreţinere a clădirii în care se strîng credincioşii şi de finanţare a activităţilor care se desfăşoară acolo. Nu uita că în aceste chestiuni îţi plăteşti propriile cheltuieli justificate şi că nu dăruieşti altora. Totuşi, este esenţial pentru clădirea bisericii să fie bine întreţinută şi să nu fie lăsată să se degradeze. Ea este făcută numai din cărămidă şi mortar. Nu e „sfinţită" şi nici nu e un „sanctuar", dar a folosi o clădire care se deteriorează nu este o mărturie bună pentru cei din jur.
Fiecare domeniu de lucrare a Domnului în care te angajezi trebuie la rîndul ci să aibă fondurile necesare. Materialul de studiu trebuie să fie de bună calitate, iar premiile de la Şcoala Duminicală nu trebuie să fie prea mici ca valoare. Nu este voie să existe vreodată senzaţia de

sărăcăcios, ieftin, fără valoare în legătură cu oricare dintre lucrările Domnului. Ca urmare, vei dona bani ca să te asiguri că nu va trebui să-ţi fie ruşine de vreun aspect al lucrării Domnului de care eşti responsabil.
A doua întrebuinţare a acestor ofrande e susţinerea lucrării Domnului în alte domenii. Este o practică bună să păstrezi interesul pentru cei care sunt în serviciul Domnului atît în ţară, cît şi pe cîmpul misionar. Prezbiterii care discută aceste chestiuni se vor bucura să asculte orice propunere pe care o ai de făcut în privinţa modului în care ar trebui distribuite aceste fonduri. Este de folos să arăţi un interes viu pentru lucrarea care se face în alte domenii. Să nu fii prea îngust în concepţii.

Să arăţi un interes viu pentru lucrarea din alte domenii

A treia întrebuinţare a ofrandelor va fi aceea de a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijin financiar sau material. De cel puţin o dată, Pavel i-a îndemnat pe cititorii săi să dăruiască pentru sfinţii săraci care erau în Iudeea. Făcînd lucrul acesta, îţi vei arăta iubirea şi comuniunea în Domnul Isus şi îi vei ajuta nu numai material, ci şi spiritual. O practică obişnuită în zilele noastre este să se strîngă bunuri şi provizii care să fie trimise misionarilor din străinătate pentru a le împlini nevoile, precum şi pe acelea ale celor printre care lucrează. Aceasta este o metodă excelentă de a dărui, dar nu uita să trimiţi doar ceea ce ai folosi tu însuţi. Bunurile la mîna a doua pot fi încă folositoare, dar nu insulta oamenii trimiţîndu-le ceea ce este uzat, demodat şi potrivit numai pentru lada de gunoi!

Dărnicie de la om la om

„JDe multe ori m-a mîngîiat [în engleză: înviorat]" (2.Tim.l:16).
Pe lîngă darurile făcute prin intermediul bisericii locale, te poţi decide să le dai şi personal. Oare nu l-au ajutat financiar Aquila şi Pris-cila pe apostolul Pavel? Onisifor este menţionat în 2.Timotei 1:16 ca unul care 1-a „înviorat" deseori pe apostolul Pavel cînd era în închisoare. Oare nu va fi inclus aceasta şi furnizarea de îmbrăcăminte şi alte înlesniri care să fi făcut mai suportabile condiţiile de detenţie? în Noul Testament nu se dau prea multe detalii despre această formă de dărnicie, deoarece ea se făcea fără tam-tam şi în mod personal. „Să

facem bine la toţi, şi mai ales fraţilor în credinţă" (Gal.6:10). Totuşi, lucrul acesta ne încurajează să dăruim în particular ori de cîte ori este o nevoie pe care o putem satisface.

Dăruieşte în particular ori de cîte ori este nevoie

Pot apărea situaţii care să ceară din partea ta un sprijin imediat şi care nu poate aştepta pînă ce biserica ta locală poate organiza o colectă specială în acest scop concret. Există domenii în lucrarea Domnului pentru care ai un interes personal neîmpărtăşit de alţii. Va exista poate o lucrare pe care doreşti s-o ajuţi şi în legătură cu care simţi că nu poţi cere bisericii locale să contribuie la ajutarea ei pentru că o cunoaşte prea puţin.

Acest mod de a dărui nu înlocuieşte dăruirea regulată în Ziua Domnului, ci o completare a ei. Pericolul care poate apărea este faptul că donatorul poate dărui cu sentimentul că darul acela îi conferă un anumit control asupra primitorului. Cei care dau sume mari de bani pot simţi că cei cărora le dau sunt oarecum obligaţi faţă de ei. Ar trebui să reamintim aici faptul că o dată ce banii sunt puşi deoparte pentru lucrarea Domnului, încetezi să mai ai control asupra lor. Destinatarul darului tău primeşte ceea ce ai dat tu Domnului şi de aceea îl acceptă ca din partea Domnului. Este evident că va fi recunoscător pentru ceea ce i-ai dat, dar nu mai are nici o obligaţie faţă de tine ca rezultat al darului. Obligaţia primitorului este faţă de Domnul, ca să folosească darul spre gloria Sa.

Un alt pericol al dărniciei personale este faptul că ai putea să te simţi ispitit să dezvălui altora amănunte despre darurile pe care le-ai făcut. Poate că doreşti în felul acesta să cîştigi ceva respect sau reputaţie, dar nu faci altceva de-cît să-ţi iei răsplata în loc s-o laşi pînă te înfăţişezi înaintea Scaunului de

Fă ca acţiunile tale în acest domeniu să rămînă complet confidenţiale

Judecată al lui Cristos. Fă ca acţiunile tale în acest domeniu să rămînă complet confidenţiale.

Ciclul dărniciei

Poate consideri în acest stadiu că subiectul pe care îl discutăm este excelent pentru o broşură ca aceasta sau pentru a fi predicat de la un amvon, dar te îndoieşti că el este cu adevărat practic în circumstanţele economice presante din zilele de azi. Dacă era binevenit în societatea mai liniştită din perioada în care a fost scrisă Biblia, oare va funcţiona cu adevărat în zilele de stres şi tensiune în care se află cei mai mulţi credincioşi de astăzi?

Oare va funcţiona cu adevărat?

Tu crezi într-adevăr că adevărul Scripturii nu se mărgineşte la o anumită eră a istoriei, ci se aplică fiecărei epoci. Credincios fiind, nu poţi să nu adopţi această poziţie. Altfel, ai nega că acesta este Cuvîn-tul lui Dumnezeu care „trăieşte şi rămîne pentru totdeauna". Prin urmare, aceste principii ale dărniciei se aplică şi în prezent, indiferent de strîmtorările economice cu care te confrunţi.

Este util în timp ce studiezi aceste chestiuni să înţelegi ciclul dărniciei care se află în 2.Corinteni 9. Corintenilor li se cerea să dăruiască pentru a uşura situaţia celor săraci, şi

dărnicia lor era ajutată dacă înţelegeau lămurit cum a rînduit Dumnezeu ciclul dărniciei. Pavel îl expune pentru noi în 2.Corinteni 9:10.

Dumnezeu dă sămînţa

„Cel ce dă sămînţă semănătorului..."' Imaginea pe care o prezintă Pavel este cea a unui semănător care îşi seamănă sămînţa. Primul pas în ciclul dărniciei este să realizăm că Dumnezeu ne dă sămînţa. Dumnezeu^ este Cel care ţi-a dat resursele pe care le ai. Semănătorul care capătă sămînţa are două opţiuni în faţa lui. El poate reţine sămînţa pentru sine însuşi, hotărînd că ea va fi consumată toată în acest mod. Dacă aceasta va fi

decizia lui, atunci nu va mai avea altă sămînţă de semănat. La început poate că nu-şi va da seama ce consecinţele acestui lucru, pentru că i se va părea că are mai mult decît semănătorul care foloseşte doar o parte din sămînţă pentru propriile nevoi şi care seamănă restul în ogor. Prin urmare, iniţial, semănătorul care decidă să reţină toată sămînţă pe care o are pentru consumul propriu şi pentru familia lui pare să aibă resurse cu mult mai mari decît semănătorul care foloseşte cît poate mai mult pentru a semăna.

Semănătorul primeşte pîine

„Şi pîine pentru hrană..."

Aici începi să vezi înţelepciunea omului care a continuat să semene. Cei care au consumat totul pentru ei înşişi nu vor avea nici un seceriş şi, ca rezultat, nici pîine sau sămînţă. Totuşi, semănătorul descoperă că Dumnezeu care i-a dat sămînţă de semănat i-a împlinit acum nevoia furnizîndu-i pîine din roadele secerişului. Lucrul principal aici este că Dumnezeu Se îngrijeşte de semănător şi îi împlineşte nevoile. Cei care îşi „seamănă" resursele în serviciul Domnului vor descoperi că El Se îngrijeşte de toate nevoile vieţii lor, la fel de sigur cum secerişul urmează după semănat.

Dumnezeu Se îngrijeşte de semănător şi îi împlineşte nevoile

Este de folos să observăm că filipenii au trimis daruri apostolului Pavel de cel puţin o dată (Fil.4:16). Pe această bază, Pavel poate să le declare cu încredere că aşa cum s-au îngrijit ei de nevoia lui, tot aşa Se va îngriji Domnul de nevoia lor **(Fil.4:18-19).** Nu ţi se promite că vei primi tot ce doreşti, dar poţi fi sigur că vei primi ce este necesar pentru a-ţi acoperi necesităţile vieţii.

Semănătorul primeşte un surplus

„Vă va înmulţi şi vouă sămînţă de semănat..."'

Dar, la seceriş, semănătorul nu primeşte numai pîine cu care să-şi împlinească nevoia. Dumnezeu îi dă un surplus, astfel încît acum să aibă o altă cantitate de sămînţă pe care s-o poată semăna. Scopul acestui surplus este pentru a asigura continuarea ciclului secerişului. în

mod similar, dorinţa Lui este ca să se continue ciclul dărniciei. Nu este nevoie să te mai fac să înţelegi că cu cît semeni o mai mare cantitate de sămînţă, cu atît mai mare va fi recolta. După cum vine secerişul într-un ciclu anual, tot aşa are Dumnezeu grijă de tine ca să dăruieşti şi să continui s-o faci.

Ciclul o ia de la capăt

„Va face să crească roadele neprihănirii voastre".
Nu trebuie însă să credem că aceasta este o garanţie de la Domnul că dătătorul generos va ajunge bogat din punct de vedere financiar. în Biblie nu există nici o promisiune că fidelitatea faţă de Domnul este răsplătită cu o creştere a averii tale pămînteşti. A considera că aşa stau lucrurile şi a dori să fie aşa înseamnă să cazi în capcana despre care avertizează Pavel în l.Timotei 6:9-10: „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ".
Roadele neprihănirii [dreptitudinii = conformării cu standardul divin] care sporesc sunt dovada creşterii tale creştine. Răsplata pe care o cauţi nu este materială, căci aceasta e trecătoare. Tu doreşti ceva mai trainic decît ea!

Consecvenţa cu care Se poartă Dumnezeu faţă de noi

Şi, în felul acesta, ai aflat consecvenţa cu care Se poartă Dumnezeu faţă de noi. Ca şi în cazul semănătorului şi secerişului, tot aşa Se va ocupa El de noi, înmulţindu-ne sămînţă pe măsură ce o aruncăm pe ogor şi dîndu-ne destul în schimb pentru a ne satisface nevoile, per-miţîndu-ne astfel să continuăm lucrarea de semănare.
Pavel rezumă toate acestea în 2.Corinteni 9:8: „Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, avînd totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiţi în orice faptă bună".

Cine sunt beneficiarii dărniciei?

Poate te gîndeşti că nu mai are rost să pui o asemenea întrebare, căci răspunsul este evident. Desigur, beneficiarii dărniciei sunt cei care primesc! Deşi lucrul acesta este fără îndoială adevărat, merită să privim din nou 2.Corinteni 9:6-15 ca să vedem dacă nu cumva mai sunt şi alţi beneficiari.

Dătătorul primeşte

Te surprinde lucrul acesta? în ciclul dărniciei de care tocmai ne-am ocupat, un beneficiar este semănătorul, pentru că i s-a dat pîine. Acest fapt este menţionat cel dintîi. Astfel, cei care dăruiesc beneficiază de pe urma actului lor, întrucît Dumnezeu ia în considerare generozitatea lor şi garantează că resursele lor vor continua să fie suficiente.

Destinatarul primeşte

Această lucrare completează lipsurile sfinţilor, aşa că ei simt beneficiul dăruirii generoase făcute altor credincioşi. Doar vorbitul despre mila faţă de alţii nu atrage după sine un cost mare, dar inima cu ade-

Inima cu adevărat miloasă va acţiona prin actul de dărnicie

vărat miloasă se va deschide nevoilor altora şi va acţiona prin dărnicia pentru uşurarea nevoilor, necazurilor, sărăciei şi bolii. Ceea ce pentru tine poate să nu însemne prea mult, pentru destinatar poate să însemne foarte mult.

Dumnezeu primeşte

Pavel subliniază lucrul acesta în trei versete: „Dărnicie, care... va face să se aducă mulţumiri

lui Dumnezeu" (2.Cor.9:l 1); „o pricină de multe mulţumiri către Dumnezeu" (2.Cor.9:12) şi: „aşa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu... pentru dărnicia ajutorului vostru faţă de ei şi faţă de toţi" (2.Cor.9:13). Prin urmare, din inima lui Pavel şi a celor care beneficiau de dărnicia se ridicau mulţumiri lui Dumnezeu. Ei erau conştienţi de faptul că
tul principal al recunoştinţei lor era Dumnezeu care mişcase inima celorlalţi şi furnizase resursele pentru a face posibilă dărnicia.

Obiectul principal al recunoştinţei lor era Dumnezeu

35

încurajări la dărnicie

Este posibil ca, în timp ce citeşti aceste pagini, încă să te îndoieşti că eşti în stare să urmezi învăţătura biblică privind dărnicia, gîndin-du-te că cerinţele ei sunt prea împovărătoare. Poate că o consideri o practică bună, dar în realitate nu simţi că vei ***Cpj*** ţ putea să continui avîntul şi să dăruieşti constant şi con-Qr *)* secvent, aşa cum se cuvine. Dacă eşti destul de cinstit - O -*J* încît să recunoşti lucrul acesta, nu te descuraja, pentru că mulţi alţii înaintea ta au avut aceleaşi îndoieli şi temeri. Ca să te ajute, Scriptura scoate în evidenţă cîteva exemple de persoane care au dăruit într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

Exemplul altor credincioşi

„J1arul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei" (2.Cor. 8:1).

Bisericile Macedoniei au dăruit cu generozitate pentru despovărarea credincioşilor săraci din Iudeea. Avînd în vedere acest lucru, nu te lăsa ispitit să crezi că împrejurările în care se aflau erau atît de favorabile, încît aveau mai mult decît suficient pentru a-şi satisface toate nevoile, rămînîndu-le destul pentru a fi distribuit altora. De asemenea, să nu consideri că ducea o viaţă plăcută de huzur, care făcea din dărnicie un lucru foarte uşor de făcut. Adevărul este cu totul altul.

Aceşti credincioşi macedoneni treceau prin vremuri de mare suferinţă şi persecuţie. Viaţa nu era uşoară, şi pentru un spectator ar fi părut mai degrabă că au nevoie să primească decît să dea. Pe lîngă persecuţia pe care o îndurau, ei trăiau în sărăcie lucie, avînd după cît se pare puţine resurse la dispoziţie pentru a-şi satisface propriile nevoi, necum să se mai gîndească şi la nevoile altora. Totuşi, cînd au dăruit, au dat peste puterea lor. Au dat mai presus de capacitatea lor şi cu mult dincolo de aşteptările pe care le avea Pavel de la ei.

Dacă ei au putut să dea, cu cît mai mult tu?

Astfel, exemplul acestor creştini săraci ne vorbeşte peste secole. Dacă ei au putut să dea, cu cît mai mult tu? Dacă ei au făcut aşa, în
pofida sărăciei, persecuţiei şi suferinţei, cu cît mai mult poţi da tu, întrucît te bucuri de prosperitatea materială a acestei epoci?

Merită să observăm din versetul 13 că dărnicia creştinilor este o dovadă a realităţii profesiunii lor de credinţă. „Ascultarea lor declarată" de Evanghelia lui Cristos trebuia să fie arătată de asentimentul lor de a dărui.

Exemplul Domnului Isus

„Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Cristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2.Cor.8:9).

Acesta e cel mai măreţ exemplu de dărnicie care s-a văzut vreodată. Scriind corintenilor ca să-i încurajeze să dăruiască pentru a ajuta alţi credincioşi săraci, Pavel le îndreaptă atenţia spre Domnul Isus Cristos.

Ei îi face mai întîi să înţeleagă că Domnul Isus a dat fără plată: „Cunoaşteţi [favoarea nemeritată] a Domnului nostru Isus Cristos". Ei ajunseseră să cunoască această favoare nemeritată şi nu era ceva nou pentru ei. în schimb, Pavel aştepta de la ei să arate această favoare care li s-a făcut prin dărnicia lor faţă de alţii. Acest act de dărnicie era fără condiţii. El era fără plată, fără regrete şi fără motive ascunse. Totul era din bunăvoinţă, din favoare nemeritată.

Realizează cît de mult a dăruit Domnul Isus

Pavel mai dorea de la ei să realizeze cît de mult a dăruit Domnul Isus: „Măcar că era bogat, S-a făcut sărac". Bogăţiile Lui erau cele de care Se bucurase înainte de a veni în această lume la Betleem. Cine poate să le măsoare sau să le înţeleagă? Totuşi, ele îi aparţineau şi făceau să fie neînchipuit de bogat. Pe toate acestea le-a lăsat El deoparte cînd S-a născut în această lume, lucru care s-a întîmplat parţial o dată cu „golirea Sa de Sine însuşi" (Fil.2:7). Nimeni n-a dat vreodată atît de mult ca El. Indiferent cît ai da, nu vei putea ajunge niciodată pînă la marele sacrificiu al Domnului Isus cînd a părăsit bogăţiile cerului şi a trăit într-o lume în care a fost dispreţuit şi respins.

Marea dimensiune a dărniciei Sale se vede în aceea că a devenit sărac. Ar fi fost deja un pas imens în jos să vină în această lume ca om bogat de la înălţimea bogăţiilor Sale, dar El a făcut mai mult de atît El S-a născut nu într-o familie bogată după standardele acestei lumi,

ci într-una săracă, care nu avea o poziţie importantă în lume. Astfel, El a sacrificat ceea ce era de drept al Său.

Poate că te întrebi de ce a dăruit atît de mult. A făcut lucrul acesta de dragul altora, ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogăţim. El a făcut-o fără motive egoiste, ci pentru binecuvîntarea şi folosul altora.

El a făcut-o pentru binecuvîntarea şi folosul altora

El nu a dat ceea ce doar poseda, ci a făcut cu mult mai mult: S-a dat pe Sine însuşi. Ceea ce aşteaptă Pavel este ca faptul de a examina un asemenea act altruist de binecuvîntare a altora să te încurajeze să dăruieşti cu generozitate, altruist şi cu motivul de a-I plăcea lui Dumnezeu şi a-i ajuta pe alţii.

Să facem bine

„Să nu obosim în facerea binelui... să facem bine la toţi[11] (Gal.6: 9-10).

Deci, care va fi atunci răspunsul tău? Pavel ne îndeamnă prin epistola către galateni să luăm măsuri ca să nu obosim niciodată în facerea binelui. Dorinţa Lui este să nu fim niciodată timoraţi în această lucrare. Peste ani, putem începe să simţim că nu se vede nici un beneficiu

Să nu obosim niciodată în facerea binelui

real din dărnicia noastră şi că nu mai are rost s-o continuăm. Este adevărat că e posibil să nu vedem pentru moment răsplata ei, dar ni se reaminteşte faptul că „la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală". Trebuie să căutăm neîncetat noi ocazii de a face bi-

ne. „Cît avem prilej, să facem bine", scrie apostolul, amintindu-ne că ocaziile trebuie apucate, altfel vor fi pierdute pentru totdeauna.

Dărnicia noastră nu trebuie limitată la credincioşi, căci toţi oamenii ar trebui să beneficieze de ceea ce putem da. Este nevoie să avem grijă ca să nu ajutăm prin dărnicie o lucrare nevrednică de sprijinul nostru, dar atunci cînd există o nevoie reală, trebuie să ne străduim s-o împlinim. Aceasta nu ne încurajează să ne implicăm în problemele sociale ale zilei, nici să ne ocupăm timpul cu mari cruciade sociale, ci ne încurajează cu adevărat să fim înţelepţi şi să lăsăm să se vadă că creştinii au într-adevăr inimi miloase.

Să lăsăm să se vadă că creştinii au inimi miloase

Desigur, suntem îndemnaţi în special să ne amintim de cei credincioşi. De exemplu, ar trebui să-i avem neîncetat în vedere pe numeroşii servi ai Domnului care se ostenesc în lucrarea Sa şi care ar fi ajutaţi şi încurajaţi de darurile noastre, precum şi multele feluri de nevoi printre creştini insuficient împlinite de nivelul lor de bunăstare.

De aceea, să punem accent pe această latură a lucrării creştine care se merită. Să se poată spune despre noi că dărnicia noastră e „un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită şi plăcută lui Dumnezeu" (Fii. 4:18). Să nu uităm ce plăcută este mireasma din cer care provine de la orice dar făcut pe pămînt dintr-o inimă devotată Domnului Isus Cristos.